

РЕШЕНИЕ

№ 3435

гр. София, 20.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 13.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **9691** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по Жалба Жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], представлявано от Л. Ф. Ф.–И., РА №Р-22220420001172-091-001/ 11.01.2021г., издаден от В. А. В. на длъжност началник сектор – възложил ревизията и Б. С. К. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията при ТД на НАП – [населено място], в частта, в която актът, е потвърден и изменен с Решение № 1127/26.07.2021г. на Директора на Дирекция ОДОП – [населено място] при ЦУ на НАП, за установения размер на ДДС за м. 04.2018г. от 25 767.93 лв. и лихви за забава в размер на 6272.37 лв.; за установения размер на ДДС за м. 05.2018г. от 23 246.29 лв. и лихви за забава в размер на 6079.97 лв. и за установения размер на ДДС за м. 12.2018г. от 17 221.35лв. и лихви за забава в размер на 3483.59 лв.,

Жалбоподателят, оспорва акта, относно начисленото за процесните данъчни периоди ДДС, като излага съображения за незаконосъобразност на акта, поради необоснованост и неправилно прилагане на материалния закон относно реалността на вътрешнообщностните доставки /ВОД/. Намира, че в хода на ревизионното и съдебното производство са събрани достатъчно доказателства, които обосновават извод за реалност на процесните доставки по ВОД, доколкото са налични всички изискуеми документи по ЗДДС. Иска от съда отмяна на РА, като незаконосъобразен, поради необоснованост и противоречие с материалния закон. Прави възражение за

нищожност на акта, като издаден от некомпетентен орган. В съдебно заседание и писмени бележки жалбата се поддържа изцяло от адв. Т. Г. /при ЯФГ -погрешно изписано име в протокола от 13.04.2022г. с името на Управителя на жалбоподателя И./. Претендира съдебно-деловодни разноски.

Ответникът - Директор на Дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Д., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана, поддържа съображенията и изводите изложени в Решение №1127/26.07.2021г. на Директор Дирекция „ОДОП“, ЦУ на НАП С.. Претендира присъждането на съдебно-деловодни разноски в размер на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска Градска Прокуратура, редовно уведомена, не се представлява, не взема становище.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Установено е по делото от приложената административна преписка, че ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22220420001172-020-001 от 28.02.2020 г., връчена по реда на чл. 32 от ДОПК, изменена със Заповед за изменение на ЗВР /ЗИЗВР/ №Р-22220420001172-020-002/15.12.2020 г., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за данъчните периоди от 01.04.2018г. до 30.12.2018г. Цитираните заповеди са издадени от В. А. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед №РД-01-128 от 18.02.2020г. на директора на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22220420001172-092-001/24.09.2020г., срещу който по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК е подадено писмено възражение с вх. №53-00-2442 от 03.12.2020 г. Възражението е обсъдено в акта и е преценено като частично основателно.

Ревизията приключва с издаването на РА №Р-22220420001172-091-001/11.01.2021г., издаден от В. А. В. - орган, възложил ревизията и Б. С. К. - ръководител на ревизията. РА е връчен по електронен път на 03.02.2021 г.

С РА са установени задължения по ЗДДС общо в размер на 133 029,46 лв., в т.ч. главница 107 042,15 лв. и лихви 25 987,31 лв.

Предмет на оспорване в настоящото съдебно производство е РА, в частта на доначислен ДДС, поради недоказани вътреобщностни доставки /ВОД/, общо в размер на 44 074,71лв. за данъчните периоди м. 04.2018 г., м. 05.2018 г. и м. 12.2018 г., ведно със съответните лихви за забава. В останалата част, оспореният РА, е отменен с Решение № 1127/26.07.2021г. на Директора на Дирекция ОДОП – [населено място] при ЦУ на НАП.

С цел изясняване на обстоятелства от значение за определяне данъчните задължения на ревизираното лице, в хода на ревизията са извършени редица процесуални действия, описани в РД, който е неразделна част от РА по смисъла на чл. 120, ал. 2 от ДОПК.

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК, на ревизираното лице е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК искане за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/ №Р-22220420001172-040-001/09.03.2020 г. В отговор на връченото искане, от дружеството не са представени доказателства. На основание чл. 37 и чл. 57 от ДОПК са направени запитвания до О. АД, У. Б. АД и [фирма].

Установено е и не е спорно между страните, че за ревизирания период [фирма] е извършвало търговия на едро с парфюмерийни и козметични стоки.

Констатирано е, че дружеството е декларирало извършени ВОД на стоки за Германия и Италия. С възражението срещу РД ревизираното лице е представило заверени копия на фактури, ЧМР, договори за покупко-продажба на стоки, извлечения от електронни съобщения за получени плащания, потвърждения за получени стоки от чуждестранните дружества.

Относно фактурираните доставки към DN T. S.R.L.S. – Италия, VIN I. са представени следните документи: - фактура №250/02.04.2018 г.; извлечение от електронно съобщение от 22.08.2018 г., съгласно което на електронен адрес: [електронна поща] [фирма] уведомява получателя, че е получил нареждане от сметка [банкова сметка] с наредител DN T. S.R.L.S. за 23 131,75 евро /45 241,77 лв./; договор за покупко-продажба на стоки от 23.03.2018 г. с предмет „продажба на стоки, записани в спецификация“, според който разходите за транспортиран, товарене и предаване на стоките, включително меренето и тегленето, са за сметка на купувача; потвърждение от DN T. S.R.L.S. за получаване на стоките на 24.04.2018 г.; - фактура №251/03.04.2018 г.; извлечение от електронно съобщение от 24.08.2018 г. за наредената сума от клиента за 23 394,48 евро /45 755,63 лв./; договор за покупко-продажба на стоки от 26.03.2018 г.; потвърждение за получаване на стоките на 24.04.2018г.; -фактура №263/02.05.2018г.; извлечение от електронно съобщение от 14.11.2018г. за наредената сума от клиента за 22 633,71 евро /44 267,69 лв./; договор за покупко-продажба на стоки от 24.04.2018 г.; потвърждение за получаване на стоките на 26.05.2018 г.; -фактура №264/03.05.2018 г.; извлечение от електронно съобщение от 15.10.2018 г. за наредена сума от клиента за 17 741,82 евро /34 699,91 лв./; договор за покупко-продажба на стоки от 25.04.2018 г.; потвърждение за получаване на стоките на 26.05.2018 г.;

Ревизиращите органи са приели, че в представената международна товарителница от 24.05.2018 г. не може да се установи към коя от горепосочените фактури се отнася, поради това, че номер на МПС не се чете. Като превозвач на стоките е посочено [фирма], ЕИК[ЕИК].

Относно фактурираните доставки към С. GBR J. G. & G. G. - Германия, VIN D. са представени следните документи: - фактура №300/04.12.2018г.; извлечение от електронно съобщение от 02.01.2019г. за наредена сума от клиента за 9 175,87 евро /17 946,45 лв./ с основание проформа фактура №24327; -фактура №301/04.12.2018 г.; извлечение от електронно съобщение от 02.01.2019г. за наредена сума от клиента за 16 597,62 евро /32 462,12 лв./ с основание проформа фактура №24329;

В представената международна товарителница от 01.07.2019 г. като разтоварен пункт е посочен гр. О., Германия, а като товарен пункт - [населено място], България. Превозвач е [фирма], ЕИК[ЕИК] с МПС рег. номер ВН5867АР.

В РА е извършен анализ на представените документи с възражението срещу РД. Констатирано е, че в договора за продажба на стоки, сключени с DN T. S.R.L.S., не е посочен адрес на склада на доставчика. Прието е от ревизиращите органи, че от съдържанието на договора не може да се направи извод, че DN T. S.R.L.S. е поел задължението да превози стоките. Не са приложени спецификациите към договора, поради което не може да се установи вида и количеството на стоките, изискванията във връзка с опаковането им за транспортиране.

Установено е, че в представените ЧМР за превоз на стоките към чуждестранните клиенти не са посочени адресите на натоварване и разтоварване на стоките, имената на лицата, които са ги предали и получили, вида и марката на МПС. В ЧМР за транспорт на стоки към DN T. S.R.L.S. не се чете регистрационният номер на превозното средство.

Оспорени са и потвържденията за получаване на стоките от чуждестранните дружества, тъй като в тях отсъстват данни за вида и количество на стоките, името на лицата, предали и получили стоките. Въз основа на тези данни и анализ, ревизиращите органи, са направили извод, че потвържденията не отговарят на изискванията на чл. 45, т. 2, буква „а“ от Правилника за прилагане ЗДДС /ППЗДДС/ и не могат да удостоверят извършването на ВОД на стоки за държави членки на ЕС.

В заключение е прието, че не са налице изискванията на чл. 53, ал. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 45 от /ППЗДДС/ за прилагане на нулева данъчна ставка по общо б фактури с предмет парфюми, издадени от [фирма] към чуждестранните дружества. Посочено е, че ревизираното лице е извършило доставки на стоки с място на изпълнение на територията на страната, облагаеми със ставка 20 на сто и на основание чл. 86, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС е доначислен ДДС в размер на 44 074,71 лв. върху данъчна основа от 220 373,57 лв. за данъчните периоди м. 04.2018 г., м. 05.2018 г. и м. 12.2018 г.

В хода на ревизионното производство, не е извършвана и не е открита процедура в съответствие с чл. 7 от Регламент (ЕС) 904/2010 - административна процедура за обмен на информация между компетентните органи на Република България и съответните държави на доставка по ВОД; не са събирани данни и доказателства от VIES системата, за съответните държави.

В съдебното производство е представен документ с легализиран превод-потвърждение за доставка по фактури 300/04.12.2018 и 301/04.12.2018г. ОТ „С. GBR J. G. & G. G. - Германия, VIN D.,

По делото са представени и приети на магнитен носител доказателства, удостоверяващи електронното връчване на документи и компетентността на лицата, които са ги извършили.

При така установеното от фактическа страна, съдът въз основа на събраните по делото доказателства и въз основа на приложимия закон, прави следните правни изводи:

Жалбата до съда изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, имаща право и интерес от оспорването и като подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК срещу РА, който е обжалван по административен ред, се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на РА включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му.

Настоящият съдебен състав намира, с оглед направените по-горе констатации и приетите по делото доказателства, че РА №Р-22220420001172-091-001/ 11.01.2021г., издаден от В. А. В. на длъжност началник сектор – възложил ревизията и Б. С. К. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията при ТД на НАП – [населено място], е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 118, ал. 2 ДОПК, и чл. 119, ал. 2, във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за НАП, в кръга на определените му правомощия и в предвидената форма, съгласно чл. 119 и чл. 120

ДОПК, включително разпоредителната част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. По административната преписка е приложен РД и предвид разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, РД е неразделна част от РА и в този смисъл може да се приеме, че мотивите на РД са и мотиви на РА.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя за нищожност на РА.

Установява се от приложената административна преписка, че Н. Р., определена със ЗВР №Р-22220420001172-020-001 от 28.02.2020г. като ръководител на ревизията, е ползвала платен отпуск за датата 04.12.2020г., на основание Заповед №16257/03.12.2020 г. на директора на ТД на НАП С.. За времето от 05.12.2020г. до 02.06.2021г. включително, същата е ползвала болничен. Това обстоятелство е довело до трайната невъзможност на Н. Р. да изпълнява служебните си задължения, по-конкретно да извърши преценка на възражението срещу РД, ведно с доказателствата към него, както и да издаде ревизионния акт. Своевременно след узнаване на това обстоятелството и на основание чл. 7, ал. 3 от ДОПК преписката е иззета от Н. Р. с Решение №Р-2222040001172-098-001/15.12.2020г. на В. В. и правомощията по довършване на ревизионното производство и издаване на РА са възложени на Б. С. К., в качеството му на ръководител ревизия. В тази връзка е издадена и ЗИЗВР №Р-22220420001172-020-002/15.12.2020г., с която Б. К. е определен за ръководител на ревизията. Към датата на издаване на ЗИЗВР не е изтекъл законоустановения срок по чл. 119, ал. 3 от ДОПК за издаване на ревизионния акт и не е имало процесуална пречка издаването му да бъде възложено на друг орган по приходите, в хипотезата на трайна невъзможност РА да бъде издаден от Н. Р.. Предвид изложеното, съдът прави извод, че не са допуснати процесуални нарушения при извършването на ревизията и не е накърнено правото на защита на ревизираното лице, които да обосновават отмяната на акта на това основание.

Въз основа на изложеното и на основание приложените по делото писмени доказателства, съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, при спазване на законоустановените процедури и не страда от наличието на процесуални пороци, които да водят до неговата отмяна на тези основания.

При анализа на твърденията на страните и доказателствата по делото, съдът прави извод, че по същество спорът в производството се свежда до материалната законосъобразност на акта, във връзка с допълнително начислед ДДС, за процесния период, поради непризнаване реалността на декларираните доставки от жалбоподателя като ВОД, с нулева ставка, поради липса на реалност на доставките като такива, поради липса на действителни и валидни документи, удостоверяващи реално извършен транспорт от Република България към Германия и Италия, за процесните фактури.

Жалбоподателят оспорва материалната законосъобразност на този извод, като посочва, че спорните доставки са реално осъществени и са надлежно удостоверени с всички изискуеми по ЗДДС и ППЗДДС документи.

По делото не се спори относно фактическите констатации, установени в ревизионното производство от ревизиращия орган. Същите се потвърждават от писмените доказателства по приетата от съда административна преписка в хода на съдебното обжалване и от представените и анализирани в хода на административното обжалване доказателства.

По делото не се спори, а се установява и от събраните доказателства, че ревизираното лице-жалбоподател, е регистрирано по ЗДДС, води счетоводство, което отговаря на

изискванията на ЗСч. Спорните фактури, отговарят на изискванията на чл. 114 от ЗДДС и чл. 7 от ЗСч.

Спорът е правен и се отнася до тълкуването и прилагането на Закона за ДДС, във връзка с изводите на ревизиращите органи за липса на реалност на ВОД, поради което е и налице използването на фактури с невярно съдържание, което прави сделките, документално необосновани, а с това и по своя характер симулативни, без това изрично да е посочено в акта. Тези факти, обосновават и последващия извод за издаването и използването на документи, с цел данъчно предимство от страна на ревизираното лице.

Съгласно нормата на чл. 7, ал. 1 от ЗДДС „вътреобщностна доставка на стоки“ е доставка на стоки, транспортирани от или за сметка на доставчика, регистрирано по ЗДДС лице или на получателя от територията на страната до територията на друга държава членка, когато получателят е данъчно задължено лице или данъчно незадължено юридическо лице, регистрирано за целите на ДДС в друга държава членка. За да се приеме, че е реализиран фактическият състав на цитираната норма, следва да са налице следните кумулативни предпоставки: да е осъществена доставка на стоки, доставчикът да е регистрирано по ЗДДС лице към датата на данъчното събитие, съответно получателят по доставката да е регистрирано за целите на ДДС лице в друга държава членка на общността, да е налице възмездност на доставката и стоката да е транспортирана от доставчика или получателя, или за тяхна сметка от територията на страната до територията на друга държава членка. Разпоредбата на чл. 53 от ЗДДС определя вътреобщностните доставки като облагаеми доставки с нулева ставка на данъка. От посочените норми следва, че във всички хипотези, на общо основание, облагането на ВОД с нулева ставка се основава на установяването на реалността на ВОД.

Документите, които удостоверяват транспортирането на стоките по ВОД, са посочени в чл. 45, т. 1 и т. 2 на ППЗДДС, а именно: фактура за доставката, в която е посочен идентификационният номер по ДДС на получателя, издаден в държавата членка, в която същият е регистриран и транспортен документ или писмено потвърждение от получателя или упълномощено от него лице, удостоверяващи, че стоките са получени на територията на друга държава членка. Последните съставляват транспортен документ или писмено потвърждение от получателя или упълномощено от него лице, удостоверяващи, че стоките са получени на територията на другата държава членка – в случаите, когато транспортът е извършен от получателя или от трето лице за сметка на получателя; в писменото потвърждение се посочват дата и място на получаване, вид и количество на стоката, вид, марка и регистрационен номер на превозното средство, с което е извършен транспортът, име на лицето, предало стоките, и длъжностното му качество, име на лицето, получило стоките, и длъжностното му качество.

Както всяка доставка на стоки, независимо от това дали е местна доставка или ВОД или В., вътреобщностна доставка като доставка на стоки по смисъла на ЗДДС, е положителен факт от обективната действителност. След като от това жалбоподателят черпи права /прилагането на нулева ставка на данък съгласно чл. 53, ал. 1 от ЗДДС/, в негова тежест е да ангажира доказателства, установяващи съществуването на този положителен факт.

Спорът по същество се свежда до определяне на ДДС на основание чл. 86, ал.1 и ал.2 от ЗДДС поради недоказано наличие на предвидените в чл.53, ал.1 от ЗДДС във връзка с чл.45 от ППЗДДС предпоставки за прилагане на нулева ставка на данъка по фактури, издадени от [фирма] на чуждестранни съконтрахенти „ДН трейд С.Р.Л.С“ – Италия и „Козметика Г.“ – Германия.

Касае се за вътреобщностни доставки, по които [фирма] е изпълнител и които са отразени във фактури №№ 250 / 02.04.2018 г., 251/ 03.04.2018 г., 263 / 02.05.2018 г., 264 / 03.05.2018 г. с получател „ДН трейд С.Р.Л.С“ – Италия, I. и фактури № 300 / 04.12.2018 г. и 301 / 04.12.2018 г. с получател „Козметика Г.“ – Германия, D..

В хода на ревизията е изготвено искане за представяне на документи и писмени обяснения до [фирма], което според мотивите на ревизионния доклад е връчено по реда на чл.32. Следва да се отбележи, че ревизиращият орган е посетил адреса на управление на дружеството към момента на ревизията [населено място] [улица] вх.А ет.8 ап.14 на 14.05.2020 г. и на 22.05.2020 г., за което са съставени протоколи за проверка на адрес. Това заедно с искания за представяне на документи от Летище С. – наемодател на дружеството и две търговски банки са единствените процесуални действия за събиране на доказателства, извършени в хода на ревизията. С възражението срещу ревизионния доклад са представени доказателства, че на дружеството са извършвани няколко проверки, че същото разполага с магазин на Летище С., с персонал, с фискален апарат, че е откривано многократно от органите по приходите във връзка с различни производства, извършени през годините, а конкретно на посочените дати дружеството не е извършвало дейност поради затваряне на магазините на Летище С. със заповеди на изпълнителния директор от 13.03.2020г. и 15.06.2020г. във връзка с епидемията от Ковид 19. Доказателства в тази връзка са представени с възражението срещу ревизионния доклад и са приети по делото.

В хода на ревизията от дружеството са изискани документи, искането е връчено служебно чрез прилагане към досието, като [фирма] не е представило писмени доказателства. Това е дало основание при издаване на ревизионния доклад екипът да заключи, че декларираните от дружеството вътреобщностни доставки към двете дружества „ДН трейд С.Р.Л.С“ – Италия и „Козметика Г.“ – Германия не са осъществени, поради което е начислен ДДС. След връчване на доклада с възражението срещу него са приложени доказателства за реално осъществени вътреобщностни доставки, които не са кредитирани от органа по приходите, издал акта. Органът, издал ревизионния акт, не е разгледал представените с възражението срещу доклада доказателства и не е счел за необходимо да анализира информацията от представените договори, банкови документи, ЧМР, потвърждения, за да заключи, че не е доказано, че доставки до Италия и Германия са осъществени. В резултат на това не е изяснена фактическата обстановка.

С възражението срещу ревизионния доклад са представени издадените от [фирма] фактури, доказателства за извършените плащания – копие от 3 бр. авизо за потвърждение за извършени преводи от 31.12.2018 г. от „Козметика Г.“ – Германия, ЧМР от 01.07.2019г. по двете фактури №

300 / 04.12.2018 г. и 301 / 04.12.2018 г. с получател Г. на 04.07.2019 г. и превозвач [фирма] с МПС ВН 5867 АК, както и потвърждение от управителя на дружеството Г., че стоката е доставена в О. Германия. Същите са приети по делото. Касае се за постоянен клиент на дружеството, с което са осъществявани сделки през 2015 г. и 2016 г., като този факт е доказан също посредством приети по делото фактури.

По отношение на доставките с италианското дружество с възражението срещу доклада са представени освен спорните фактури и договори за продажба от 23.03.2018г., 26.03.2018г., 24.04.2018г. и 25.04.2018г., копие от 4 бр. авизо за потвърждение за извършени преводи от „ДН трейд С.Р.Л.С“ – Италия, потвърждения, че стоката е получена на 24.04.2018 г., на 26.05.2018 г., 26.05.2018 г. и 24.04.2018 г., както и ЧМР от 24.05.2018 г. и 22.04.2018 г. с получател управителя на „ДН трейд С.Р.Л.С“ – Италия и превозвач [фирма].

Въпреки така представените доказателства с ревизионния акт, обжалван в настоящото производство, е начислен ДДС по фактури №№ 300 / 04.12.2018 г. и 301 / 04.12.2018 г., издадени от „Козметика Г.“ – Германия и по фактури №№ 250 / 02.04.2018г., 251/ 03.04.2018г., 263 / 02.05.2018г., 264 / 03.05.2018 г. с получател „ДН трейд С.Р.Л.С“ – Италия.

Приетите по делото писмени доказателства доказват реалното извършване на вътреобщностните доставки, както и че дружеството [фирма] се е снабдило с потвърждения за получаването на стоките от европейските си съконтрахенти.

По отношение на доставките към Германия [фирма] издава фактури /инвойси/ № 300 / 04.12.2018 г. на стойност 9 175, 87 евро и № 301 / 04.12.2018 г. на стойност 16 597, 62 евро с получател „Козметика Г.“ – Германия, Д.. Предмет на доставките са парфюми, посочени по вид, стойност и количество. В инвойсите е посочено, че условията на доставка са „ex work“. Доставките са платени по банков път, което е доказано с три бр. платежни нареждания от 31.12.2018 г. Стоките са транспортирани за сметка на получателя, което е доказано посредством международна товарителница от 01.07.2019 г., в която е посочено дружеството доставчик [фирма], дружеството получател С. GBR Y. G. & G. G. с адрес О., S.. 121, G.. Посочен е също така превозвачът [фирма], BG[EИК], както и транспортното средство с рег. [рег.номер на МПС]. Посочено е също така, че доставените стоки са 13 кашона парфюми и козметика с тегло 189 кг. по инвойси № 300 и 301. На товарителницата е положен подпис на получателя в О. на 04.07.2019 г. Подписът е ясно четим и е видно, че е на Г.. Същият подпис е положен и на потвърждението, което е прието по делото на английски език с превод на заклет преводач на български, от което е видно, че стоките са получени от получателя.

Аналогично доставките към Италия са доказани посредством договори за покупка-продажби, фактури с получател „ДН трейд С.Р.Л.С“ – Италия, I., платени по банков път, както следва: По фактура № 250 / 02.04.2018 г. на стойност 23 131, 75 евро, платени на 22.08.2018 г. съгласно договор от 23.03.2018 г. По доставката е получено потвърждение от 24.04.2018г. ; По фактура № 251/ 03.04.2018 г. на стойност 23 394, 48 евро, платени на 24.08.2018 г. съгласно договор от 26.03.2018 г. По доставката е

получено потвърждение от 24.04.2018г. ; По фактура № 263 / 02.05.2018г. на стойност 22 633, 71 евро, платени на 14.11.2018 г. съгласно договор от 24.04.2018г. По доставката е получено потвърждение от 26.05.2018г. ; По фактура №264 / 03.05.2018 г. на стойност 17 741, 82 евро, платени на 15.10.2018 г. По доставката е получено потвърждение от 26.05.2018 г.

Стоките са транспортирани към Италия и са разтоварени на адрес 72021 F. F. BR Z. industrial I., което е удостоверено от международни товарителници от 22.04.2018 г. и 24.05.2018 г. На товарителниците са посочени дружествата доставчик и получател с техните адреси, мястото на товарене и разтоварване, превозвача [фирма], В., транспортните средства СВ9984АС/С1151ЕС, респ. СВ8601ВА. Подписът на получателя е положен на 24.04.2018г., респ. 20.05.2018г. Потвържденията за получените от италианското дружество стоки също съдържат имената, адреса, идентификационния номер на получателя и доставчика, фактурата, за който се отнася потвърждението, датата на получаване, транспортирането е за сметка на получателя, датата на потвърждението и подпис на управителя на дружеството.

Въз основа на приетите писмени доказателства, съдът прави извод, че са изпълнени изискванията на закона за признаване на вътреобщностна доставка на стоки, съгласно чл. 7 от ЗДДС, съответно 53, ал.1 от ЗДДС и са налице доказателства по чл.45 от ППЗДДС. От приетите по делото фактури, потвърждения за получени стоки и частни митнически документи – международни товарителници е видно, че [фирма] е извършило всички необходими действия, за да се увери, че стоките са напуснали територията на страната. Във фактурите е посочено, че условията на доставката са „ex work“. Това е едно от правилата на И., при което купувачът поема всички разходи и рискове в процеса на изпращане на стоките, като задължението на продавача е да осигури достъп на купувача до стоките. Предвид това условие [фирма] е имало задължение единствено да предостави на посочено от купувача лице достъп до стоките, които са натоварени и транспортирани за сметка на германската, респ. италианската страна по сделката. Натоварването е станало на адреса на офиса и склада на дружеството [улица] С.. Международните товарителници доказват, че стоките са транспортирани от [фирма] за Италия и [фирма] за Германия, получени са от получателите на доставките, които са положили подписи под товарителниците. Получаването на стоките е удостоверено и от потвърждението на доставките.

Въз основа на изложеното, съдът прави извод, че е доказана реалност на ВОД по спорните фактури. Реалното извършване на доставка е положителен факт от обективната действителност, който при осъществяването си оставя следи и за него съществуват преки и косвени доказателства. Всяка доставка на стока или услуга представлява стопанска операция, която има две страни: доставчик и получател. Според съда, за целите на ЗДДС данъчно събитие е не правоотношението /сделката/ или задължението, а изпълнението на задължението за прехвърляне на правото на собственост или извършването на услугата /вж. чл. 6, ал. 1; чл. 9, ал. 1 и чл. 25, ал. 1 от ЗДДС/. Данъчното законодателство обвързва облагането с ДДС не със съгласието на страните за възникване на облигацията и поемането на задължението, или с

документалното и обективизиране в договори и приемо-предавателни протоколи, а с изпълнението като резултат. Установяването на пораждащия задължението за доставката юридически факт е индичия за реалността на имущественото разместване при изпълнението. Субект на изпълнението /пряко или чрез други лица/ следва да бъде доставчикът. Неговата добросъвестност при ВОД, предполага, надлежното удостоверяване и отчетане на доставката, както и наличието на всички първични и вторични документи, доказващи това.

В хода на съдебното производство от жалбоподателя са представени и ангажирани достатъчно доказателства, опровергаващи изводите на ревизиращите органи за липса на реалност на процесните ВОД. Удостоверява се предаването и прехвърлянето на собствеността на стоките по смисъла на чл. 25, ал. 1 от ЗДДС, съгласно който данъчно събитие по смисъла на този закон е доставката на стоки или услуги, извършена от данъчно задължени по този закон лица. Според чл. 25, ал. 2 от ЗДДС, данъчното събитие възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена. При наличието на доказателства за реално прехвърляне на собственост върху индивидуално определени по вид, обем и характер вещи или за извършване на конкретни услуги, индивидуализирани по вид, характер обем, със съответните документи-първични и вторични счетоводни документи, фактури, договори, ведно с валидни транспортни документи, документираната доставка, следва да бъде квалифицирана като ВОД. ВОД е реална доставка, която следва да отговаря на всички изисквания на ЗДДС, различието с оглед общата система на ДДС в ЕС, касае конкретното начисляване и прасане на ДДС при приобретателя на стоките, а не режима и валидността и реалността на доставката. В случая, е доказано данъчно събитие, което да е удостоверено с валидни транспортни документи за доставка на стоки, поради което и приложените документи: фактурите и договорите, както и приложените към тях съпровождащи документи, се основават на реална доставка и са документално обосновани, поради което ревизираното лице-доставчик има правото да се ползва от павото си да начисли нулева ставка по ВОД.

Съдът намира, че при така установените факти ответникът е достигнал до неправилни изводи за липса на реално осъществени ВОД, поради което и оспореният РА №Р-22220420001172-091-001/ 11.01.2021г., издаден от В. А. В. на длъжност началник сектор – възложил ревизията и Б. С. К. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията при ТД на НАП – [населено място], в частта, в която актът, е потвърден и изменен с Решение № 1127/26.07.2021г. на Директора на Дирекция ОДОП – [населено място] при ЦУ на НАП, за данъчни периоди м.04.05. и м.12.2018г., като неправилен и необоснован, противоречащ на материалния закон, следва да бъде отменен като незаконосъобразен.

При този изход от правния спор и въз основа на направено искане, жалбоподателят има право на сторените съдебно-деловодни разноски в производството, които следва да се заплатят от ответната страна, възлизащи в общ размер на 350 лв., от които ДТ-50 лв. и възнаграждение за процесуален представител-300 лв.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 160 ДОПК,

Административен съд София – град, Трето отделение, 63-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по Жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], представлявано от Л. Ф. Ф.–И., РА №Р-22220420001172-091-001/ 11.01.2021г., издаден от В. А. В. на длъжност началник сектор – възложил ревизията и Б. С. К. на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията при ТД на НАП – [населено място], *в частта*, в която актът, е потвърден и изменен с Решение № 1127/26.07.2021г. на Директора на Дирекция ОДОП – [населено място] при ЦУ на НАП, за установения размер на ДДС за м. 04.2018г. от 25 767.93 лв. и лихви за забава в размер на 6272.37 лв.; за установения размер на ДДС за м. 05.2018г. от 23 246.29 лв. и лихви за забава в размер на 6079.97 лв. и за установения размер на ДДС за м. 12.2018г. от 17 221.35лв. и лихви за забава в размер на 3483.59 лв., *като незаконосъобразен*.

ОСЪЖДА Националната Агенция за приходите, чрез Дирекция ОДОП-С. –ЦУ на НАП, **да заплати** на [фирма], ЕИК:[ЕИК], с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], представлявано от Л. Ф. Ф.–И., сумата от 350.00 /триста и петдесет/ лева, *представляваща сторените в производството съдебно-деловодни разноски*.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: